

မြန်မာ့သမိုင်းဝင် သမိုင်းတင်ခဲ့သော

ပြင်ရပ်များ

၁၀၀

နန္ဒာမိုးကြည်

ကာတွန်းဆရာကြီး ဦးဘဂျမ်းဟာ ဟာသကို ဘယ်လိုရှာဖွေတတ်သလဲ

ကာတွန်းဆရာကြီး ဦးဘဂျမ်းသည် တစ်ခေတ်တွင် တစ်ယောက်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သော ပညာရှင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကာတွန်းဆရာကြီး ဦးဘဂျမ်း၏ ကာတွန်းလက်ရာ၊ ကာတွန်းပါ စာသားတို့ မှာ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်ကာလတွင် ထကြည့်ကြည့် ဟာသရသမြောက်လှပါ၏။ ထိုသို့ ဟာသမြောက်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဟာသစာရေးဆရာကြီး သာဂဦးက အောက်ပါအတိုင်း ဆရာကြီးဦးဘဂျမ်းကို မေးမြန်းခဲ့ဖူးပါသည်။ ။

"ဆရာပုံတိုင်းမှာ ဘယ်တော့မှ ဖတ်မရိုးတဲ့ ဟာသတွေ ပါပါနေတတ်ပါတယ်။ ဒီဟာသတွေကို ဆရာဘယ်လို ရှာသလဲ"

"ဟ.. မောင်ဦးရ၊ လူတွေ ပတ်ဝန်းကျင်တိုင်းမှာ ဟာသတွေ အများကြီးပေါ့ဟ။ ဟာသကြည့်ရင် ဟာသမြင်တာပေါ့၊ နေရာတိုင်း ဟာသရှိနေတာပဲ။ ကွာ.. ဘတ်စ်ကား တိုးဆင်း၊ တိုးတက်တဲ့ နေရာလိုမှာ ကို အရေးတကြီး ကြားထဲ ဟာသက အများကြီး"

"ဟာ.. အရေးတကြီးကြားထဲ ဘယ်လိုဟာသက ရှိနေလဲ"

မင်းကွာ ကြည့်တတ်ရင် မြင်တတ်ပါတယ်ဟ၊ လူတစ်ယောက်က

ကားတိုးတက်ရင်းသာ သူ့နှာခေါင်းကို ထီးရိုးနဲ့ ထိုးမိတာ အများကြီး စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဒေါသနဲ့ ဆဲလိုက်မဟဲ့လို့ လှမ်းအကြည့်လိုက်မှာ ပြီးစစ ကညာပျိုမလေး မြင်လိုက်တာ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသဒီဂရီက ရုတ်ခြည်းပျောက်ပြီး ချက်ချင်းကြီး အပြုံးရောက်လာတာ မြင်ရတဲ့ အခါ မရယ်ဘဲ ဘယ်နေနိုင်မှာ လဲဟ"

ကျွန်တော်သဘောကျကာ ဟားခနဲ ဖြစ်သွားပါသည် ။ တစ်ခါသား ဆူးလေဘုရားလမ်းဆီမှာ နေက ပူပူကြီး မသာတီးဝိုင်း တီးလို့ ။ ကုလား အမျိုးသမီး အခေါင်းမပါ ပက်လက်ချတာကို ဆရာတွေက ရပ်ဆိုင်းဖယ်နေကြခိုက်မှာ ဆရာတစ်ဦးက ဆရာ ဦးဘဂျမ်းကို မေးမိပါသည် ။

"ဆရာ ဟာသရှာပုံရှာနည်းသည် ကျွန်တော်တို့ ကြုံတုန်း ပြောပြပါဦးဆရာ"

ဟု စကားစသည် ။

"ဗျာ ခင်ဗျားတို့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဟာသဖြစ်နေတာကို ခင်ဗျားတို့မှ မမြင်ဘဲကိုး"

ဟု ဆိုကာ ကုလားအမျိုးသမီး မသာချလာတာကို မေးငဲ့၍ ဆရာက ပြသည် ။

"အာ.. ဆရာကလည်း အတော်နောက်တာပဲ၊ နေကပူပူ၊ ကုလားအမျိုးအသမီး အသုဘပက်လက်ကြီးချတာဟာ ဘယ်လိုလုပ်ဟာသဖြစ်မှာ လဲ၊ ခေါင်းခဲစရာကြီးဟာပဲ"

"ဟာ.. အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ ဟာသဆိုတာ ကြည့်တတ်မြင်တတ်ခြင်းက အရေးပါတယ်လို့ ပြောတာ၊ ဆရာတို့ အခု အသုဘကုလားမရဲ့ ပို့တဲ့တီးဝိုင်းက ဘာတီးနေတာလဲလို့ ဘာသီချင်းအလိုက်လဲလို့ နားထောင်လို

က်ဦးလေ"

ဟု ဆရာက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောလိုက်၍ ဆရာများ နားစိုက်ထောင် လိုက်ရာ အားလုံး ဝါးခနဲ တစ်ချီတည်း ရယ်ပွဲကြီးဖြစ်ကုန်ကြရသည်။ ။
ဘာလို့ ဆိုတော့ ကုလားမရုပ်ကလာပ်ပက်လက်က နန္ဒင်းများ ဝါဝါထိန် လိမ်းလျက်ကြီးမှာ မသာပို့တီးဝိုင်းသီချင်းက တီးနေသည် မှာ "ချစ်စရာ ကောင်းသူလေးရယ်.. မောင့်စိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်းတယ်... ခင်ကညာ ပျိုသူ ဇာရယ်" ဟု သီချင်းအလိုက် စာသားဖြစ်နေရာ အားလုံးက ရယ်ချင်ကုန် တာ ဖြစ်တော့သည်။ ။

ဒီလိုတွေ မြင်တတ်လို့ ပဲ ဆရာဦးဘဂျမ်းဟာသကို နိုင်တာ ပိုင်တာ ဖြစ်တော့သည်။ ။

ကြိုးပေးခံရတော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ ဆရာစံ ဘာဆုတွေ တောင်းသွားခဲ့သလဲ

မြန်မာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းစဉ်ကို ပြန်ပြောင်းဆန်းစစ်မည် ဆိုပါက တောင်သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံနှင့်တကွ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆရာစံကို မေ့ထား၍ မရနိုင်ပါ။

ဆရာစံသည် ၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၂၈) ရက် နံနက် ၆ နာရီခန့် တွင် ကြိုးပေးကွပ်မျက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည် ။ ဤတွင် ကြိုးပေးခံရ တော့မည့်ဆဲဆဲ၌ ဆရာစံ၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဆရာစံ၏ နှစ် တောင်ခန့်အကွာတွင် ရှိနေသော သာယာဝတီထောင်မှ လက်ထောက် ထောင်မှူး ဦးစိန်က အောက်ပါအတိုင်း မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါသည် ။

"ဆရာစံကို ကြိုးပေးတဲ့ စင်ဟာ ယခုလက်ရှိ သာယာဝတီထောင်က ကြိုးစင်ပဲ။ ပြောင်းလဲမှုမရှိပါဘူး။ ကြိုးသမားတက်လိုက်လို့ ရှိရင် နှစ်စ င်ရှိတဲ့ အနက် ဝဲဘက်ကစင် ဖြစ်ပါတယ်။

ကြိုးပေးတဲ့ အခါမှာ ရခိုင်တိုင်းမင်းကြီး လုပ်သွားတဲ့ ဦးကျော် (ဘီ၊ အေ၊ ကေ၊ အက်စ်၊ အမ်၊ အေ၊ တီ၊ အမ်) ဟိုတုန်းကတော့ သူက (အေ၊ ဒီ၊ အ) ခေါ်တဲ့ ဒုတိယအရေးပိုင်ပေါ့။ ဆရာစံကိစ္စမှာ သူကိုယ်တိုင် တက် ရောက်ပါတယ်။ လက်ပံတန်းက မြူနီစီပါယ် လူကြီးများ ၊ အထူးအာဏာရသူကြီးများ ၊ သုံးဆယ်က သူကြီးများ ၊ အဲဒီလိုထင်ရှားတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကိုလည်း ဖိတ်ထားပါတယ်။ ကြိုးပေးတဲ့ အနားမှာ ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် အားလုံး လူ ၂၀ လောက် ရှိပါလိမ့်မယ်။

ရက်တော့ ကျွန်တော်မမှတ်မိဘူး။ နေ့လည်း မမှတ်မိဘူး။ အချိန်က တော့ ၆ နာရီလောက်၊ ၅နာရီ ၄၅၊ ၅၀ လောက် ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဆရာစံ ကို အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်က ကြိုးတိုက်က ထုတ်ယူပါတယ်။ တစ်ယောက်က ကြိုးတုပ်အင်္ကျီခေါ်တာပေါ့။ အဲဒီအင်္ကျီကို ဝတ်ပေးပြီးတော့ လက်ထိတ်ကို နောက်ပြန်ခတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တံတောင်ဆစ် ကွေးကနေပြီးတော့ နောက်ပြန်ကြိုးချည်လိုက်ပါတယ်။ ကြိုးချည်ပြီး တော့ ဆရာစံကို အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်က ဆွဲပြီးတော့ ခေါ်လာရပါတယ်။

ကြိုးစင်ပေါ်တက်တာဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ မြင်ဖူးတဲ့ အတိုင်းပေါ့လေ။ လှေကားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကုန်းမြင့်လေးကို တက်သွား၊ ကြိုးစင်ရောက်တော့ ဆရာစံက ဘာစပြောသလဲဆိုတော့...

"အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာ၊ ပညာ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း ဆောင်ရွက်လို့ ယခုလို ကြုံတွေ့ရတာကို သုခလို့ မှတ်ပါတယ်" တဲ့ ။ 'ဖယ်ပေး' တဲ့ ။ 'ငါ့ဟာငါ တက်မယ်' ဆိုပြီး အနားမှာ တွဲလာတဲ့ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကို ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။ တွန်းပစ်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့ဟာသူ တက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကတော့ အနားက ဖေးမပြီး ခေါ်သွားတာပဲ။ ကြိုးစင်ပေါ်လည်း ရောက်ရော ဆရာစံက အနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ ဧည့်သည် တွေကို နှုတ်ဆက်တယ်။

"သွားပြီ။ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တွေကို နိုင်ရတဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ပါစေ"

ဆိုပြီးတော့ ဆုတောင်းသွားပါတယ်။

သူလည်း ဆုတောင်းပြီးရော မျက်နှာဖုံးခေါ်တဲ့ အိတ်ကြီးကို စွပ်ပေး
လိုက်ပါတယ်။ စွပ်လည်း ပြီးရော လည်ပင်းကြိုးတပ်ပြီးတော့ ဖြုတ်ချ
လိုက်တာပါပဲ။"

ဆရာစံ၏ ဘဝနိဂုံးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ ၏ ယု
တ်မာသောသွမ်းမှုမှာ ရုပ်လုံးပေါ်လာခဲ့ပါသတည်း။
